

Oplivet ved Synet af sine trofaste Vejby-Tilhængere vendte Provsten nu tilbage i fornøjet Stemning og satte sig til Frokostbordet med en fortræffelig Appetit. Hertil hidrog yderligere en Festlighed, der om Aftenen skulde afholdes i Præstegaarden, og hvortil man flere Dage forinden havde haft travlt med Forberedelser. Til daglig levede Provsten og Frøkenen meget stille, idet de aldrig deltog i Bøndernes og kun sjældnen i Egnens faa og temmelig tarvelige Proprietærfamiliers Selskabelighed. Men to Gange om Aaret afholdt Provsten en større, ligesom officiel Bispising, hvortil Repræsentanter for de forskellige Lag af Menigheden blev tilsagte omtrent som til en Fyrstes Taffel. Provst Tønnesen forestod ved disse Lejligheder selv Ledelsen af Festforberedelserne. Det var nu en Gang hans Lidenskab at styre, at ordne og udstede Befalinger. Han havde da ogsaa knap faaet sig sat tilrette ved Frokostbordet og anbragt sin store Serviet under Hagen, før han begyndte at give sin Datter omhyggelige Anvisninger angaaende Vinens Temperering, Salaternes Tilberedelse osv.

Imidlertid sad Kapellan Hansted tavs og aandsfraværende og smuldrede efter Sædvane sit Brød paa Dugen næsten uden at nyde noget. Hans Udseende havde kendeligt forandret sig i Vinterens Løb. Han var bleven endnu mere hulkindet, og over hans før saa barnligt klare Øjne laa ligesom et Slør, der forraadte, at en Orm gnavede ved hans Hjerte.

Fra den anden Side af Bordet iagttog Frøken Ragnhilds blaaagraa Øjne ham med et paapassende Blik. Ogsaa Provst Tønnesen blev tilsidst opmærksom paa hans dybe Aandsfraværenhed, og da han — ved pludselig at henvende et Spørgsmaal til ham — fik et forvirret Svar, rynkede han misbilligende sine Bryn. Han fandt det ikke passende, at hans Kapellan var uopmærksom, naar han talte, selv om det kun var om Postejer og Salater.